

ԼԱՊՏԵՐ ԴԻՈԳԻՆԵԱՆ

ՀԱՆԴԵՍ ԱԶԳԱՅԻՆ

ԼԱՊՏԵՐԻ չրջանը 60 օրինակէ իւր բաղկանայ:		Կանու զման տալը 2 դահեկան է:
Շրջանին զինն է դահեկան	40	Նամակ կամ ո՛ր է գրութիւն պէտք է ուղղի
Նիստաշրջանին	25	առ Տնօրէն և Տէր Արամ Աճեան և Դ Գօլիս
Գումարաց համար	50	Պիւմպիւղիւ խան վարի յարի թիւ 35
Խրատանչիւր օրինակի զինն է փարս	30	2 հրատարակուած գրութիւնք ես չմն տրուիր:

Ա. ՏԱՐԻ Ա. ՇՐՋԱՆ

1884 ՅՈՒԼԻՍ 24

ԹԻՒ 3

ՀԻՒԱՆԴՈՒԹԻՒՆ ԼԱՊՏԵՐԻ

Լապտեր ութ ամիսէ հետէ առ կայծ-
եալ վիճակ մը ունեցաւ, բայց բոլորովին
չլիջաւ:

Իւր այս վիճակին պատճառ ոչ իւղին
անբաւականութիւնն էր, և ոչ ալ պատ-
յոյգին անցարանքութիւնը զի ասոնք պէտք
էր զգածէն աւելին ունէր:

Լապտեր գրուած տուտրէզին վրայ
եղիւս անգամ միայն երեւնալէ ետքը երբ
պատրաստուած էր երրորդ անգամ ի հան-
դէս գալ, բսին իրեն — մի՛ երեւնար:

— Ի՞նչու:

— Վասն զի հիւանդ ես:

Լապտեր քաջ գիտէր թէ ինքը բնու-
հիւանդութիւն մը չունի, այլ սակայն բազ-
մեայ կողմանէ եղած պնդման հնազանդե-
լով՝ գրուիւր բորձին գրաւ և պաւկեցաւ:

Որեր անցան, միշտ ինքզինքը կըռե-
լով համեղուած էր թէ հիւանդութիւն մը

չունի, բայց ըստ սրում պնդողներ կային
հետեւաբար բժշկի մը բերուիլն անհրաժեշտ
էր:

Եկաւ բժիշկը, և զննելէ ետքը ըսաւ.
— Ե թո՛ղ ութ ամիսէն կանցնի:

Այս բժիշկին համակութիւնը՝ բարե-
կամաց մէջ իննդ իր ըլլալուն, պարտաւորե-
ցանք մէկ ուրիշը բերել:

Այս ալ զննեց, քննեց ու ըսաւ, շո-
հղած տեղ շոգո՛ղ վառելուդ հետեւանքն
է որ կը քաշես. բան չիկայ երկիւղի բայց
պէտք է որ ութ ամիս հանդիստ ընես:

Մեք-շո՛ւ բարեկամիս մէկը աւելի հը-
մուտ բժիշկ մը բերաւ, որ ամէն կողմն
զննելէ և քննելէ ետքը ըսաւ. — Դժբախտ
հանդիպեր ես. բան չէ կանցնի, քիչ մը
քրտնել պէտք է, սակայն ութ ամիս պաւ-
կելու ես:

Առաջնութեանս համար բժշկաց ցու-
ցած պոչմանաժամը միմեանց նման էին,
սակայն եւթական եղած ախտիս նկատմամբ
յայտնած կարծիքնին տարբեր. հետեւա-
բար խորհրդածութեան մը կարեւորութիւ-
նը զգալով, երեք բժիշկներ մէկէն հրաւի-

ընդհանր. եկան և երկար, շատ երկար զննեցան և խել մը խորհրդածութիւններէ վերջ, սա եղբայրացութեան հասան թէ ինչն հոգի քաջ է և պէտք է որ ութ տասն հանգիստ ընեն:

Ալ կատկած չունէի թէ իմ հիւանդութիւնս ութամեայ հիւանդութիւն մ'էր ուսկից աղաւթը համար պէտք էր որ լուսինը երկնից վերայ ութ անգամ իւր շրջանը աւարտէր:

Հիւանդի մը համբուսած օրերն ալ սրբան կերկարին:

Եւ երբ օրերը համբուս անձկանաք ի խոր քուն մտած էի, Դիոդոնէս մտնելով ինձ ըսաւ.

Հով էր դպեր,
Անցան օրեր,
Ի՞նչ ես թմբեր,
Առ սա ըսպտեր:

Ամենայն երկիւղածութեամբ դարչապարացն համբոյր տալով, ըսպտերը ձեռքէն առի, և

Ահա կուգամ Ձեզ, Ժողովուրդ լքեալ,
Իմ հիւանդութեանս անկողնէն ելեալ.
Ամէն մէկ ամիս մէկ քանի անգամ,
Խաղով խնդալով Ձեզ ներկայանամ.
Ուրախացնեմ, զուարճացնեմ:
Երեսուն պըլիկ փխարէն կառնեմ.
Աղօթք ըրէք որ նոր հով չդպչի.
Աւելի ծանր հիւանդ չըլիսի:

ԱՌԱՎՈՏԵԱՆ ՊՏՈՅՏՆԵՐՍ

Ճշմարտութիւնը կատակարանութենէ չախորժիր, կատակարանութիւնն ալ ճշմարտութենէ. ուստի՝ բնականօրէն կրնաք չհաւատալ, կամ թէ հաւատալ՝ եթէ կը փափաքիք հաւատալ: — Առտու մը խիտ կանախ ելայ, թէպէտ հոյերը կանուխ ելլել

չեն սիրեր, և իբրեւ ճշմարտ հայ, խորհելով թէ կարգալը ոչինչ բան է, տունէս դուրս ինկայ. հոս, հոն, սողին, անդին ընկնիքէն՝ պատահեցաւ որ տան մը դրան առջեւէն անցայ. որովհետեւ գետնաւ մը լուսցած չէր՝ այս տանը գետնայարկի սենեակը տակաւին ճրագով մը կը լուսաւորուէր, և տաքցած խոտակցութիւն մը, դու ըսէ, կռիւ մը կը դառնար: Հետաքրքրութիւնս ստակալի է, կանգ առի, և ահանջ դրի և լեցի:

— Կուգեմ, կուգեմ, կուգեմ:

— Զունիմ, չունիմ, չունիմ:

— Է՛յ ի՞նչ պիտի ընենք, հոյ ալ չունիք վետեղամ:

— Հայր դաշնակին հետ ի՞նչ վերաբերութիւն ունի:

— Մահն բան իւր պէտքն ունի. մարմինը հոյ կուգէ, միտքը գիրք և աղջկան մատները՝ գաշնակ:

— Փիտաւնը մոռցար:

— Ան ալ դուն ըսէ:

— Եթէ ամեն բան իւր պէտքն ունի, դրպանն ալ ստակի պէտքն ունի:

— Ան իմ գիտնալու բանն չէ:

— Զոհ է որ մարդ իւր չգիտնալու բաները կրնայ ունենալ:

— Անշուշտ:

— Անանկ է նէ, ես ալ հայցէն դատուրիչ ամեն բան չգիտնալու հարկին մէջ եմ. ներելի չէ:

— Դուն հայր մ'ես:

— Դուն ալ դաւակ մ'ես:

— Է՛յ ի՞նչ ընենք:

— Ես հայրութիւնս ընեմ՝ դուն ալ դաւակութիւնդ:

— Ըսել կուգես թէ կոյր անուս և անլոյս մնամ, ինձ Լուսնա՞:

— Անունիդ լոյսը քեզի կը բաւէ. շատ լոյսը աչքի վնասակար է հէմ:

— Հասկցայ որ դուն պիտի մեռցնես իս:

— Աստուած չընէ, խեղդ գեռ քե-
փի պիտի կարգեմ ես. գեղեցիկ սիրուն
ուսեալ և հարուստ երիտասարդ մը՝ հայէն,
գիրքէն, դաշնակէն աւելի չա՞րժէր :

— Ա՛հ

— Ձեզ պատասխաներ :

— Ա՛հ, հայրիկս, ներէ որ վշտացուցի
դքեզ այս առաւօտ :

— Ձե՛, զաւակս չէ, ես միշտ պիտի
սիրեմ՝ դքեզ :

Այս խօսակցութեան առեւն ճրագն
մարեցաւ, քանզի արդէն բնական լուս-
ցած էր. ասոր խաղաղեցաւ, քանզի ի-
մաստուն հայրը իւր աղջկան տկար կողմը
չառ լաւ ճանչցած էր, և ես նորէն ճամ-
բայ ինկայ անժիծելով ինքզինքս որ աղջկի
ծնած չէի :

ԲԺՇԿՈՒԹԻՒՆ

Բժշկութիւնը բարձր բան է բարձր բանն
ալ բժշկութիւն է, կրսէ, կարծեմ ժողովրդեան
առած մը, որովհետեւ բարձրութիւնեալ ըզ-
բարձրութիւնը կոխիլ, ուստի երբէք չարա-
խօսութիւն մը լինելէ չպիտի դադրի կարգ մը
մարդոց՝ ճարտար բժշկաց մասին ըրած սա՛
դիտողութիւնը՝ թէ բժիշկներն աւելի տը-
րամադրութիւն ունին հիւանդներն երկինք
զրկելու, քան թէ զանոնք բժշկելով՝ վե-
րըստին մեզ պարգեւելու : — Ո՞վ կրնայ
ուրանալ թէ երկինքը բարձրութիւն մ'է :

ԴԵՂԱԴՈՐԾՈՒԹԻՒՆ

Կըսեն թէ դեղագործներն յաճախ
սխալ դեղեր կուտան, կամ, շատ անգամ
յաճախորդին տուած գնոյն համապատաս-
խանելու համար՝ գեղերն նշանակեալ քա-
նակութենէ պակաս կը դնեն : Ներեցէք որ
ըսեմ թէ այս ալ անանգի մեղագործութիւն

մ'է, նկատելով որ դեղագործներն աւելի
բժշկաց զգացմանց և ըղձից համակերպելու
են քան թէ անոնց խօսից. եւ եթէ բժիշկ-
ներն երկնից սիրահար են, դեղագործաց
երկրասիրութիւնն անհաւատարիմ ծառա-
յութիւն մը չը՞ պիտի համարուի :

ՎԻՐԱԲՈՒԺՈՒԹԻՒՆ

Վիրաբուժութիւնն վերքերն բուժելու
արուեստն լինելով՝ վիրաբուժներն շատ
վերքեր չկրնալ բուժելու դժբաղդ հարկին
մէջ կը դանուին : Ասոր համար հմուտ վի-
րաբոյժներ մարմնոյն անբուժելի վիրաւոր-
եալ մէկ անգամն կարելու որոշման յան-
դած են, որով ամեն հմուտ վիրաբոյժն,
ըստ բժշկական ակադէմիայի որոշման, ա-
մենէն աւելի ձեռք կամ ոտք կտրող վի-
րաբոյժն է. բայց այս պատիւն՝ կըսեն թէ՛
դեռ վիրաբոյժներու վերջնական բաժինն
չլինելու արդեւք եղած էն զինուորներն,
որք պատերազմաց մէջ կտրելու գործողու-
թեան մասին աւելի մեծ հմտութիւն մը
վասակած ըլլալով՝ սասակագոյնս բողոքած
են ակադէմիական այս անիրաւ որոշման :

ԱՍՈՒԼԻՍ

— Աւետիս աղա, ի՞նչու տրտմեր ես,
ի՞նչու թօփալ կը քալես կոր :

— Մի հարցուներ Գարեգին աղա,
անցեալ օր խումխաբուի ստասիօնը կեցած
առնես, շմէնտըֆէռը անանկ ծուռկիս զար-
կաւ, որ քիչ մնաց ամբողջ տանէր :

— Չարմանալի բան, փոխանակ ու-
րախութեան տրտմեր ես. ամէն մարդ չը-
մէնտըֆէռը ինծի զարնէ տէյի խենդ կել-
լէ, դուն ինչո՞ւ զարկաւ տէյի կը տրամիս,

— Քա՛ տուտու՛, կնքահար աղան է :

— Աղջիկ՛, ո՞ր կնքահարնիս է :

— Սանամար, քանի՞ կնքահար ունիս քի որն ըլլալը կը հարցունես :

— Մեր աղային սայէէն կնքահարներն ուս թիւը 36 ի հասաւ :

* *

Մեհրիւպէ, սա էլմաններդ բեր ծախենք, մեղք է, օր օրի կիջնայ կոր :

— Ելած տոներ առի՞ր որ ինչած տները պիտի ծախես :

* *

— Չես խաշիր, ծօ՛ անպիտան խաշութիս առջեւէն բռնենեա կը գողնաս կոր :

— Ներեցէ՛ք պարսն, ձերն ըլլալը չգիտէի :

— Եայց քուկդ չըլլալը լաւ գիտէիր :

* *

* *

— Հայրի՛կ, սա խումբին նայէ մայրիկօ կըլմանի, երթամ բռնեմ :

— Սալին եկուր տղա, այն խումբի չէ խառլա է, կելլէ ձեռքդ կը կըած է :

* *

— Փալախանը բերէ՛ք, պառկէ՛ ծօ, անիծից ծնունդ, չա՛թ . . . փա՛թ . . . չո՛ւթ :

— Մեղա՛յ վարժապետ՛, մեղա՛յ, ակամայ մեղանչեցի :

— Նզովից արմատ, ես ալ քեզ ահամայ պատժեցի :

* *

— Պետրո՛ս աղա, առ հեղու պուղատա ունի՞նք, վաղը չամաչըրճիին խապար պիտի ընեմ :

— Ես ձեր պուղատասըղ չամաչըրը

չտեսայ քի . հիմայ չամաչըրճի կանչեաւ սրան չէ :

— Է՛յ ի՛նչ ընենք մեղայ, հի՛չ փութնորդ չունիմք նէ՛ :

— Ազատաներուն մէջէն էլլէրիշիները զատեցէ՛ք, հագէք օր անցուցէք :

Ալէքսանդր Տիւմա օր Գալապեօն գիւղէն անցաւ, անոր սեխերը կերու և հիւցաւ, իւր կանկառներէն ճաշակեց և սքանչացաւ :

Եւ որովհետեւ երախտադէտ ստամբա՛մ ունէր, իւր հրո՛շնէր օրագրին մէջ հռչակեց Գալապեօնի սեխերն և կանկառները Արդ Գալապեօնի մէջ, ինչպէս ամեն ուրէք, թաղապետական խորհուրդ մը կայ :

Գալապեօնի թաղապետական խորհուրդը մինչեւ յարաատու զգածուեցաւ Ալէքսանդր Տիւմայի գովեստին :

Շատ մը նիստերէ և վէճերէ յետոյ Գալապեօնի թաղապետական խորհուրդը որոշեց միաձայնութեամբ թէ տարին 30 սեխի և 250 կանկառի եկամուտ մը պիտի կապուէր (Պրաժլոն Գերկանի) մեծանուն հեղինակին :

Ամէն տարի, Տիւմա ընդունելով թաղապետական խորհրդին ընծայն, հպարտութեամբ կրտէ :

— Կեանքիս մէջ շատ պատիւներ ընդունած եմ, սակայն ոչինչ այնքան զիս յուզած է, որքան այս փոքրիկ գիւղին պարզ ընծայն :

Բերայի մէջ, ձեռնոց վաճառողի մը խանութը մարդ մը ներս կը մտնէ և կըսէ :

— Չե՛նոց ունի՛ք :

— Այո՛, նու՛մէրօնիդ քանի՞ է :

Երկու հարիւր չորս :

Չե՛նոց վաճառողը զարմացմամբ երեսը կը նայի, և կիմանայ թէ յաճախորդը կառավար մ'է և և կառքին թիւը բեր է :

Պարտք տնեցող գործողական մը իւր հօրը հետեւեալ նամակը գրկեր է :

Միւսեթի հայրս :

«Այսօր երկու չարժի, քեզի այս նամակը կը գրեմ որ վաղը երեք չարժի նամակատուէն տանեմ : չորեք չարժի զայն պիտի կտրուտ հինգ չարժի ինձ պատասխան գրեմ : Եւրբաթ ինձ պատուէր ձգեմ : Եւրպէս զի չաքաթ տանեմ անկէ և կիրակի տուն գամ :

*
* *

— Մատա՛մ, կախնա՛մ մը եկա :

— Ըսէ որ մենք չօգն ջոնինք :

— Չի յոռեմ, ամա՛ն մը կաթ ձգեց գնաց :

— Անպիտան, կաթնատխածա՛ւր չըսե՛ս որ հասկնամ :

*
* *

Մարտիկ աղա, առ գէշ կնիկը ա՛րկէ բերիր մեզի գրուցի ըրիր :

— Չեմ կարծեր թէ գէշ կին մը ըլլայ, վասն զի տնունը Մարտիկ է :

— Այո՛, անցեալ օրուան կախում գողին անունն ալ Մատաք էր :

*
* *

— Ծօ աղա՛յ, անձրեւ չկայ, ի՞նչու այսքան թրջեր ես :

— Ի՛նչ անանկ գիտեմ թէ՛ անձրեւ չը կայ : վախումն քամաւան գնա տէ, որ մէն մարդ ալ ձեռքը դանաւած պաղրինքս բէն գոյացած հեղեղը տես :

*
* *

— Ինչպէս էք միւսիս ասթիւն :

— Շատ սղէկ չորհակալ եմ :

— Տէր եղբայրներդ ի՞նչպէս է :

— Աղօթող է :

— Մա՛ մեր հիւանդը յաւատք թէ մօտեւր անկողինէն կը հանէք :

— Բնաւ հոգ մի ընէք այդ մասին :

եթէ ես չկրնամ հանել, աէր եղբայրս կը հանէ :

*
* *

— Տուտու, աման սա տեւ կատուն բռնէ :

— Ծօ՛ կատուն ի՞նչ պիտի ընես :

— Ետեւէն առջեւէն պիտի կարեմ, օրթան քրօջս մանչոն պիտի շինեմ :

*
* *

— Բարեւ Աբրահամ՝ աղա :

— Աստուծոյ բարին :

— Յուսած թէ լաւ էք :

— Շատ լաւ չորհակալ եմ :

— Տղադ ինչպէս է :

— Աղէկ է, հիմա տեսէք նէ չէք ճաշագոյ :

— Ի՞նչու, գերացաւ, նիհարցաւ, ի՞նչ եղաւ :

— Չէ՛ ճանքմ, թնաղտեան աղա եղաւ :

*
* *

Մարգուն մէկը լալով՝ կամուրջին վերայէն անցած ժամանակ՝ պանդուխտ տէր-աէր մը մօտենալով կրէ :

— Ասաւա՛մ քեզ երկար կեանք տայ աղա՛ս, մէր կնուսիք, մեռնողը ի՞նչդ էր, ե՛րբ պիտի վերցունէք :

— Մեռել չունիմ, տէրպապա, իմ վիճակիս վրայ կուլամ : չօլալս չօճուիի տէր, գէթ հինգնոցի մը կարօտ եմ երեւ կոյեան չոր հացս տանեալու : եթէ ունի՛ս, տուր ինձ հինգնոց մը :

— Ուրեմն մէկտեղ լռե՛ք - կը պատասխանէ տէրտէրը :

*
* *

Բերայի շիտակ ճամբուն վրայ մարդ մը :

— Փարտոն տիկին - ըսելով՝ կնօջ մը գլխարկին ետեւի երկար գնտասեղը կքաշէ :

— Ի՞նչ կընէր, միւսիւ — կը հարցունէ
տիկինը :

— Ոչինչ, արեւիցեան քէպտալը այս
շիշով եփելէ և ուտելէ ետքը, վստահ ե-
ղիք որ զայն կըրկին ձեզ — պիտի վերագար-
ւնանեմ — կը պատասխանէ մարդը :

* *

— Միւսիւ Կարպիս, այս գիշեր երա-
զիս մէջ քեզի հետ շատ խօսեցայ :

— Ուրեմն խնդրեմ, ներողամիտ ը-
լաք, միւսիւ Բասիլալ, իմ բնաւ չը պատաս-
խաներուս :

* *

— Չա՛յծ չա՛յծ :

— Ի՞նչ կուզէք պարոն :

Կը խնդրեմ միւսիւ ասքթէօն, որ
հաճիք ինձ հետ ընկերանալ ծանր հիւան-
դի մը պէտք եղած դորմանն տանելու :

— Կնեքէք պարոն, օրէքտաիօնէ մը
դարձած ըլլալու շատ հոգնած եմ և ա-
ռաւօտուն կրնամ գալ :

— Բայց եթէ հիւանդը քան զձեզ
կանուխ ճամբայ ելնէ ի գերեզման :

— Հոգ չէ ուրեմն առաւօտուն ես չի-
տակ դերեզմանատուն կերթամ զինքը
տեսնելու :

Անցեալ օր բարեկամիս միոյն ննջարա-
նը մտայ և զինք պառկած դտայ, քիթին
վրայ տկնոց մը դրած :

— Այդ ի՞նչ է, հարցոյցի դայն ար-
թընցնելով, քնացած ատենդ տկնոց ի՞նչ
պէտք է :

— Օ՛հ, ի՞նչ ընեմ, պատասխանեց
բարեկամս, աչքերը չփակով, այնքան էտ-
րճատեա եմ որ առանց տկնոցի չեմ կրնար
բան մը տեսնել երազներուս մէջ :

ՍԷՕԶ ՍԷՕՀՊԷԹ

— Նէ՛, օ, Սիմօնիկ, սէնտէ պիր քըր-
կընլըկ ! Էօրուօրլմ :

— Պրա՛ք ատամ, կէնէ պիզիմքի խոտ-
թմա, պիլմէմ քի էօրմէսի մի խայրըրը, տի-
րիլմէսի մի :

— Հէքիմ նէ՛ վիդիթա ալըյօր :

— Պէհէր սէֆէրինէ պիր լիրա :

— Էօրուօրուէ նէ՛ մասրաֆ կիտէր ա-
ճապա :

— Պիզիմ վառաղ «ինչուդ պէտք է
եա ամէն պանով 218 ու կէսով կը լըմըն-
ցունեմ» տէյօր :

— Սէն պիլիքսին ամա, պանա դալ-
տայ վաքթըն միւսատուէսինէ պադարադ,
էօրմէսի տահա խայրըրը օրմալը :

* *

— Միհրան աղա, շու քալպիլաթա
շարապնտան քուլլանըյօրմիօրն :

— Լօք, նէ իմիշ օնուն մօրիֆէթի :

— Աման էֆէնտիմ տէ՛մէ, էօյլէ պիր
իշտահ ալըյօր քի :

— Չօք թօհաֆսըն պէ ատամ, իշտահ
քարատաճաք պիր իլաճ պալտուն խէ օ-
նու սէօյլէ :

* *

— Պարոն Մաթիկ, նէ հալտէսին պա-
քալրմ, օղըննըկ կիւնլիկ մէսարիֆինի նա-
սըլ քաքայօրսըն :

— Գիրէմիտ աքտարմա իլէ :

— Էյ տիւրկէլըլիէ աշնայըլըն վա՛ր
մը :

— Ալիայամաթըն ատամ, շունտան
պունտան էօտինն վարա ալըյօրում, օն-
լար խոտէտիկէրիտէ, (տիկէրինտէն ալըպ
օնլարա վէրիյօրմ, էլտէ պէօյլէճէ քիլէ-
միտ աքտարըր կիպի կէչինմէքտէիլ :

* *

— Կէօլիւն այտըն ուտա Պապիկ :

— Նէ՛ վար :

— Պուզոսոյ պու. սէնէ բէք պօլ ըմը:

— Ֆաքաթ փարա՛ բէք քըթ ըմը:

* *

Գրիգորիկ պէօլէ սէօքմէղ այ օղուլ, պէն պիր չէյ տիւշիւնախմ:

— Նէ տիր,

— Սէնին իլէ աքընթըտա եէտէկ չէքէլիմ կէչիւէլիմ:

— Պէ քարտաշըմ, նէքէյէ կիթսէք բախտըմը պէրօպէր տէյիլ մի՞, օ՛ վաղթ տա սուլար եօքարը տքըպ, եէտէյէ հաճէթ պրաքմաղըր:

* * *

— Պօղոս աղա, օ քէչիի նէ՛ ետփա՛ ճաքօքն:

Այլա՛հ պէրաղընը վէրօն, պիղիմ սիւտանոյ քաշմը: պիր միւտաթթ չօճաղը քէչի սիւտիւ իլէ պէպէյէճէյիլ:

— Արտանոյ նէյէ՛ քօշմը:

— Աճըրքտան:

— Զանն իթմէմ քի քէչի սիւտանտան պիյաուէ տայանսըն աճըղա:

* *

— Նէ՛ չայըշըյօրսուն, ծօ, Կարապետ:

— Տէտէքէնին տիշէրինի քըրըյօւրմ:

— Էյ սօնկրա քէսմէղ նէ՛:

— Էյնաէ օ՛ քառար քէսկին տիշ վար քի, քայրը պուրնիմը արթըյէ չէյ տիր:

* * *

— Եկուր նայինք, զաւակս, ի՞նչ կը տօրին կոր գաղղոյն մէջ, ըսէ ինձի նայիմ աւքութիւնը ի՞նչ յառակութիւններ ունի

— Հայրիկ, մարմնոց ծաւալը կը մեծցընէ, կերկնցնէ...

— Շատ լաւ, հապտ յուրոր ի՞նչ յատկութիւն ունի:

— Յուրան ալ, ընդհանրապէս, մարմինները կը սեղմէ, կը կտրճեցնէ:

— Հա՛, զաւակս, կը պատասխանէ հայրը. անոր համար ամառը օրերը երկար և ձմեռն մէջ՝ կարճ կըլլան:

Ամենատղեղ կնոջ մը էրիկը անգործ ըլլալով, կերթայ երկաթուղեաց ընկերութեան մը տնօրէնին և իւր էրկան համարը գործ կը խնդրէ:

Յետոյ, կը յաւելու անոյշ ձայնով մը.

— Եթէ այս գործը կատարէք, երախտագիտութիւնս անահման պիտի ըլլայ:

— Օհ, սպաւնտլիք մընէք, խընդրեմ, կը պատասխանէ տնօրէնն սոսկմամբ.

Տիկին մը այդ ամառինն նոյն օրն իսկ մեռած էր, վերջին ծայր յուսահատ վիճակի մը մէջ կը գտնուէր.

Ո՛հ, Առաւած իմ, կը գօշէ, որչափ կը փափաքէի որ ասկէ ութ օր ետքը լիւնէի:

— Ի՞նչու համար, կը հարցնեն իրեն.

— Որովհետեւ այն ատեն այլեւս ամեն բան մտքէս պիտի ելնէր:

— օօօօօօօօ —

ԱՆՀԱՅՐԻՆԻ ԱՌԻՄԱՐԴԱՆԷ

Պարոն մը՝ որ գօհանայ մէկ տարփուհիով:

Պարոնուհի մը՝ որ ունենայ միայն մէկ տարփաւոր:

Մէկ բորով ժամկալ քահանայ մը :

Բարեկամ՝ Ի չարիք չկամենայ :

Մամոնայի կամքը Աստուծոյ կամքէն
չգերազատող կղեր մը :

Մարկուարք մը՝ Երուն հագին կաթո-
ղիկոտութիւնը չհսկէ :

Վաթսուն ֆրանքով վաթսուն տարի-
ներ ունեցող Հոյ վարժապետ մը :

Պիղմարքի թշնամի բայց Պիղմարք լի-
նել չվախաւքող Եւրոպացի դիւանագէտ մը :

Դաշնագրութեան թշնամի աշուրթիւն
մը :

Դեանահայեաց Անգղիացի մը :

Երկնահայեաց Հրեայ մը :

Եւ վերջապէս՝ չարտասուող խմբագիր
մը :

Ա.ԴԱՄԱԿԱՆ ԲԱՌԱՐԱՆ

Ճմարտութիւն . — Ժամանակիս ան-
ձանօթ դիւցաղնը :

Փիլիսոփայութիւն . — Յուլիսի աօթա-
դին ներշնչութիւնները :

Բանաստեղծութիւն . — Իմաստակաց
հառաչանք :

Տաղաչափութիւն . — Տակաւին տակը
կանգառ :

Յոյս . — Անկուտի թշուառներուն մըչ-
տընջեմաւար երազը :

Ուղիղ . — Ռամկաց ընդը , և իմաստ-
նոց քառակուսի ղէնիթը , (Երչիկի մօտ
բան մը) :

Ճառ . — Յնորաբանութիւն ինչ :

Ծափ . — Երբ հողմ շնչէ՝ տերեւները
կը սօսափեն , երբ Խողրատոյ խելքը փչէ՝
մարդ իկ կը ծափեն :

Կեցցէ՝ . — Ասացուք ամենեքեան . .

Մրցանակադաշխութիւն . — Որաւանայ
կնոջողլուի զաղրաձուկը :

Մարմնամարզ . — Քաղաքակրթութեան
տաղմ ցատկերը :

Բարեկիրթ . — Որ կռիկի կը հագուի
ցուղ ի ձեռին , ահնոց իքիթ և դգում ի
ղլուի :

Բաժանորդ . — Լրագրաց պանդան :

Արեւելք . — Ուրկէ կէս օրին արեւ
չժագիր :

Հողի . — Նիթաղտնդներուն սատու-
նան :

Խիղճ . — Սրտին առանցքը և փիլիսո-
փայութեան անյաղթ ստիւղ :

Երկտասորդ . — սանձարձակ ինչ :

Մահ . — Կենաց զարթումը :

Կեանք . — Մահուան երազը :

Դերեզման . — Ինչին և չինչին մէջ հո-
ղեղէն սեմ մը :

Լուպտեր . — Դիող խեղճի ուղղեցոյթ :

ՈՐՄՈՋԻ

ԱԶԴ

Լապտերի առաջին և երկ-
րորդ թիւերը ձեռքէ 50 փորա-
յի կը ծախուի :

ՏԵՕՐԻՆ ԵՒ ՏԷՐ

ԱՐԱՍ ԱՇՃԵԱՆ